

[**Esther Malling Pedersen.**]

slaget og paaapeget, paa hvilke Punkter det adskiller sig fra det af den højtærede Minister fremsatte Forslag.

Lovforslaget om Ophævelse af § 242 i Borgerlig Straffelov af 15. April 1930 kan vi fra vor Side gaa med til, idet den Forandring, her sker: at Nævningebehandling for disse specielle Forbrydelser opgives, allerede tidligere har været foreslaaet af Venstre.

Derimod ser vi os ikke i Stand til at gaa med til den Form, den foreslaaede Ændring i § 235 har faaet, idet vi ikke kan anse det for en Opgave for det offentlige at godkende og eventuelt fastsætte Priser for præventive Midler. Vi har derfor sammen med Det konservative Folkeparti stillet et Ændringsforslag, hvor Bestemmelsen om, at saadanne Midler kun maa forhandles, saafremt de er godkendt af Justitsministeren efter Forhandling med Sundhedsstyrelsen, er udeladt.

Der har som bekendt ikke været Tid for Udvalget til at foretage selvstændige Undersøgelser af nogen Art, ethvert Ønske i den Retning er blevet afvist, og der vil derfor næppe være Grund til at gaa i Enkeltheder med Hensyn til Hovedforslaget. Jeg vil kun gerne pege paa, at den Uklarhed, der efter mit Partis Opfattelse findes i den højtærede Justitsministers Forslag § 1, Stk. 1, bl. a. har manifesteret sig gennem en Artikel i „Kristeligt Dagblad“ for i Lørdags, hvor Formanden for Indre Mission, Pastor Bartholdy, tager skarpt Afstand fra den Anvendelse, den højtærede Minister under Debatten i Folketinget har gjort af den kirkelige Henvendelse til Folketingsudvalget, og understreger, at Forudsætningen for hans Underskrift var den, at der i Paragraffen kun var Tale om Afbrydelse paa Grund af Sygdom, og at intet andet kunde lægges ind i den.

Jeg maa i øvrigt atter beklage de Arbejdsforhold, den højtærede Justitsminister har givet dette høje Ting i en alvorlig og vigtig Sag som denne, og endnu en Gang pointere, at jeg ikke ser nogen saglig Nødvendighed for, at det er saaledes. De positive Foranstaltninger, til hvis Fremme den højtærede Justitsminister ønskede Forslaget vedtaget, kunde den højtærede Minister jo faa gennemført naar som helst. Regeringen alene er stærk nok dertil, og i øvrigt har mit Parti givet klart Udtryk for, at det er villigt til at yde sin Støtte. Derfor forekommer det mig, at det Hastværk, hvormed Sagen er fremmet her i Tinget, er overflødigt — Loven skal jo, som saa ofte sagt, først træde i Kraft næste Foraar. Det fore-

kommer mig ogsaa at være upraktisk. Den højtærede Justitsminister har ved Sagens Behandling i det høje Folketing udtalt, at der inden for en stor Kredse af de unge Læger og de lægestuderende er overordentlig Utilfredshed med, at det lægevidenskabelige Fakultet ikke har gjort noget for at undervise de kommende Læger med Henblik paa seksuelt Oplysningsarbejde, saaledes at de igen kunde undervise deres Patienter, navnlig de unge, og at det, der i visse Kredse har betinget Dr. Leunbachs Popularitet ogsaa blandt de lægestuderende, er, at han paa dette Omraade har taget en Undervisning op, som de har været glade ved. Det vil altsaa sige, at den højtærede Justitsminister i Øjeblikket ikke har et tilstrækkeligt Antal Ledere til disse Klinikker, muligvis ikke stort flere end Dr. Leunbachs Elever, og det er dog vist tvivlsomt, om dette Forhold vil kunne rettes i Løbet af de 11 Maanedes, til Loven skal træde i Kraft. Som jeg allerede tidligere har udtalt, er det ikke den seksuelle Oplysning i sig selv, vi inden for mit Parti har noget imod, men jeg maa paa ny hævde, at det er af den allerstørste Betydning, hvem der giver den, og hvordan den bliver givet, og paa dette Punkt byder det foreliggende Lovforslag ingen som helst Garanti, idet der ikke findes nærmere Regler derfor.

Højskoleforstander Arnfred, Askov, hvis Kendskab til og Forstaaelse af Ungdommen er anerkendt i vide Kredse, har i en Artikel, som snarest vil blive offentliggjort, udtalt sig om denne Sag. Forstander Arnfred udtaler sig paa en Maade, der bekræfter, hvad jeg tidligere har fremhævet om den Fare, Seksualklinikkerne kan rumme for Ungdommen. Bl. a. skriver Forstanderen, at hvis Klinikkerne overhovedet faar nogen Betydning, saa kan Lederne deraf faa en uhyre Indflydelse paa, om vort Folk — jeg beder om Tilladelse til at citere —

„bliver rankt eller slapt, sundt eller degenereret i sædelig Henseende i den kommende Generation. Hvis Leunbach'erne her skal frem med deres ensidige Freud'ske Psykologi, med deres Angst for Komplekser og deres Mangel paa Forstaaelse af Sammenhængen mellem Selvtugt og Karakterdannelse, saa kan Klinikkerne blive som Kræftsvulster i Folkelegemet, og saa maa vi, der har Lejlighed til at tale til Ungdommen, energisk advare dem mod disse.“

Med tidligere Erfaring in mente er jeg forberedt paa, at det, jeg yderligere ønsker at tilføje i denne Sag, af den højtærede Justitsminister vil blive reduceret